

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného JUDr. Milanem Matulou, advokátem se sídlem Nábřeží dukelských hrdinů 561, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 4083/1.30/12/14.3 ze dne 21. prosince 2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. V řízení se **p o k r a č u j e .**

II. Rozhodnutí žalovaného č. j. 4083/1.30/12/14.3 ze dne 21. prosince 2012 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Matuly, advokáta se sídlem Nábřeží dukelských hrdinů 561, Rožnov pod Radhoštěm.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 4083/1.30/12/14.3 ze dne 21. prosince 2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj č. j. 12880/10.71-D/12/14.3 ze dne 17. 7. 2012, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč za spáchání správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce.

Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Kontrolním orgánem bylo sice zjištěno, že v provozovně žalobce vykonávala práci M. R., její práce ovšem nesplňovala všechny znaky závislé práce. Vyjádření žalobce a M. R. během kontroly nebyla jednoznačná, a správní orgán měl vzniklé nejasnosti odstranit dalším dokazováním a nespokojit se pouze s kontrolními zjištěními. Žalobce uvedl jako příklad svědecké výpovědi zákazníků či druhé zaměstnankyně žalobce V. O. Přestože žalobce uváděl, že pracovněprávní smlouva je připravena u jeho účetní J. K. v Zubří, tato účetní rovněž nebyla vyslechnuta. Ve druhé námitce žalobce uvedl, že výše uložené pokuty je v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Minimální zákonná výše pokuty ve výši 250 000,- Kč je naprosto likvidační, přičemž dle judikatury Ústavního soudu musí být minimální hranice nastavena tak, aby likvidační efekt neměla (nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vycházel jak z kontrolních zjištění, tak i ze svědecké výpovědi M. R., kterou provedl v deliktním řízení na návrh žalobce. Výpovědi žalobce a uvedené svědkyně jak v průběhu kontroly, tak i ve správním řízení byly shodné a potvrzovaly tu skutečnost, že M. R. vykonávala pro žalobce závislou práci, přičemž neměli podepsanou dohodu o provedení práce. Pokud se týče námitky k výši sankce, poukázal žalovaný na zákonem stanovenou dolní hranici pro výši ukládané pokuty s tím, že není oprávněn hodnotit platnou legislativu.

Protože v mezidobí bylo před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 52/13 zahájeno řízení o zrušení ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“, podepsaný soud usnesením č. j. 78 Ad 14/2013-39 ze dne 8. 9. 2014 řízení přerušil. Nálezem ze dne 9. 9. 2014 bylo sporné ustanovení zákona zrušeno. Proto bylo ve výroku I. tohoto rozsudku dle § 48 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vysloveno, že se v řízení pokračuje.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 8. 8. 2012 zahájil oblastní inspektorát práce v provozovně žalobce „X“ na adrese B. 79 kontrolu, jejímž

předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů. V provozovně byla zastižena M. R., která vykonávala pracovní činnost pomocné pracovní síly v kuchyni bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Ona i žalobce uvedli, že pracuje tzv. na zkoušku bez pracovněprávního vztahu. Podáním ze dne 2. 4. 2012 žalobce požádal o přezkoumání protokolu, kdy tvrdil, že s M. R. měl uzavřenu pracovní smlouvu. Protokol k návrhu žalobce změněn nebyl. Dne 28. 6. 2012 bylo zahájeno správní řízení ve věci spáchání deliktu, v jehož průběhu byli dne 2. 7. 2012 vyslechnuti žalobce a M. R. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj č. j. 12880/10.71-D/12/14.3 ze dne 17. 7. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a byla mu uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal dne 25. 8. 2012 odvolání, v němž uvedl, že v době kontroly měl připravenu s M.R. pracovní smlouvu u své účetní v Zubří, kterou ovšem nemohla podepsat z důvodu osobní nepřítomnosti; v době kontroly se v provozovně pouze seznamovala s organizačními záležitostmi. Dále uvedl, že uložená pokuta je pro něj likvidační. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný uvedl, že během kontroly žalobce i M. R. uváděli, že paní R. pracuje od 2. 3. 2012 „na zkoušku“ bez uzavřeného pracovněprávního vztahu; v podání ze dne 27. 3. 2012 žalobce uvedl, že situace lituje, že si neuvědomil, že porušuje pracovněprávní předpisy tím, že někoho zaměstnává bez řádně podepsané pracovní smlouvy tzv. na zkoušku. Tím se dle názoru žalovaného k protiprávnímu jednání doznal. Dohoda datovaná 8. 3. 2012, která byla následně žalobcem předložena je antedatována, neboť jinak by obě strany dohody musely nutně při kontrole vypovídat jinak. K výši uložené pokuty poukázal na zákonem stanovenou dolní hranici pro výši ukládané pokuty.

Pokud se týče námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neshledává tuto námitku soud důvodnou. Správnímu orgánu postačí takový rozsah dokazování, z něž plyne skutkový stav, o němž není důvodných pochyb. Správní orgány jasně a přesvědčivě vyložily, z čeho dovodily skutkový stav a jakými úvahami byly při tom vedeny; s jejich závěry se soud ztotožňuje. Žalovanému nelze vytýkat nevyslechnutí dalších svědků, jejichž výslech nebyl ani výslovně žalobcem ve správním řízení požadován, ani není z jeho žaloby zřejmé, jak by mohl zvrátit závěry žalovaného o skutkovém stavu.

Naproti tomu důvodnou je námitka nepřiměřenosti uložené pokuty ve světle ústavní ochrany lidských práv a svobod. Jak je výše uvedeno, nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014 byl zrušen § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. Ústavní soud dopěl k závěru, že sporná právní úprava bránila řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty byla stanovena v takové výši, že omezovala rozhodující správní orgány přihlídnout k specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů mohla v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou a šlo proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosáhla ústavní dimenze. Na základě tohoto nálezu připadá v úvahu i uložení nižší pokuty než 250 000,- Kč. Logicky však – protože k vydání citovaného nálezu Ústavního soudu

došlo až v průběhu řízení před soudem – žalobou napadené správní rozhodnutí neobsahuje odůvodnění toho, proč byla zvolena pokuta ve výši 250 000,- Kč, s výjimkou konstatování, že jde o pokutu na samé spodní hranici (tehdy platného) zákonného rozmezí. Nelze samozřejmě oprávněně tento nedostatek žalovanému správnímu orgánu vzhledem k okolnostem vytýkat. Zároveň však ale nemůže rozhodnutí z tohoto hlediska obstát. Naopak, důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 80/2013-41 ze dne 2. 12. 2014, publ. pod č. 3167/2015 Sb. r. NSS). Bude tedy na správních orgánech, aby se znovu zabývaly stanovením výše pokuty s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000,- Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč a ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněně podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 16. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu